

Krabbamein

JÓHANNES VANN Á SVULLLINUM

Bráðliga blivu beinini feia undan einum og framtíðin skúgvað til viks. Setningurin man hevur hoyrt gjøgnum allan uppvøksturin, at man eigur ikki dagin í morgin, gjørdist uttan ávaring bráðliga veruligur. Tað sigur 34 ára gamli smábarnapápin Jóhannes Arge, sum í fjør fekk staðfest krabbamein.

HALLUR AV RANA

HALLUR@SOSIALURIN.FO

34 ára smábarnapápin Jóhannes Arge minnst væl vikuna, tá hann fekk tungu boðini, at hann hevði krabbamein. Tað byrjaði alt ein vakran summardag í Viðareiði.

– Vit vóru til eitt brúdleyp í Viðareiði, tá ið eg um kvøldi fekk ilt í búkin. Eg hevði verið illa fyri gjøgnum dagin, men pínar vaks um kvøldið, og eg var bangin fyri, at tað var blindtarmurin, ið var farin. Tað fall mær als ikki í huga, at tað kundi vera nakað verri enn tað, sigur Jóhannes Arge.

Um hetta mundi vóru konan og hann í ferð við at leggja síðstu hond á nýggju húsini í Hoyvíkshaganum, ið skuldi leggja karmar til lítlu familjuna. Eina familju, ið skjótt fór at vaksa, tí Gunnvá Arge var í 36 viku.

– Alt var so spennandi og gott, og eg føldi meg altíð væl fyri. So

tað var ein óverulig kensla, tá ið eg týsdagin eftir fekk boð um, at talan var um krabbamein. Læknin segði, at tað var miðal áleypandi krabbamein í langanum. Løtan var óverulig, tí eg fekk meg ikki at trúgva, at eg hevði krabbamein. Tað var øgiliga hart, sigur Jóhannes Arge.

Beinini feia undan

Við eitt broyttist gerandisdagurin hjá Jóhannes Arge og familjuni. Frá at hugsa um at byggja hús og gerast pápi at sínum næsta barni, mátti hann nú fyrihalda seg til eina álvarsama og náðileysa sjúku.

– Bráðliga blivu beinini feia undan einum og framtíðin skúgvað til viks. Setningurin man hevur hoyrt gjøgnum allan uppvøksturin, at man eigur ikki dagin í morgin, gjørdist uttan ávaring bráðliga veruligur, sigur Jóhannes Arge og leggur afturat.

– Um hetta mundi var eg annars í einum góðum og spennandi tíðarskeiði í lívinum hjá mær og familjuni. Húsini stóðu til at vera liðug,

og vit kundu flyta inn rímliga skjótt.

Tók í hondina

Hóast tey tungu boðini frá lækninum, so fall Jóhannes Arge tó ikki í fátt. Í staðin gjørdi hann eina avtalu við læknan á Landssjúkrahúsinum, tá ið teir báðir fóru hvør sín veg.

– Eg tók í hondina hjá lækninum, og segði við hann, at mín vón var, at eg um nakrar vikur fór at standa í sama stað og taka í hondina á honum aftur og takka fyri viðgerðina. Tá segði hann, at tað væntaði hann eisini, at eg fór, minnst Jóhannes Arge aftur á.

Hóast avtaluna við læknan, so mátti Jóhannes Arge ásanna, at tað var torførari at fáa tamarhald yvir sínum egnum tankum.

– Tað var gott at hoyra, at læknin væntaði at síggja meg aftur, men sum menniskja hugsar man víðari. Sjálvandi vil man, at alt skal ganga væl, men man er í einari kreppustøðu. Eg var bæði illur og keddur hesa tíðina, og hugsaði nógv um konuna og dóttirina. Eg vildi vera

har fyri tær, tá tær høvdu brúk fyri mær. Tað var ein ræðulig kensla, at eg kanska ikki fór at vera til staðar í uppvøkstrinum hjá dóttirini, sigur Jóhannes Arge.

Ovfarin av stuðlinum

Tað var í hesum tíðarskeiðinum, at Jóhannes Arge veruliga upplivdi hvussu familja, vinir, samkoma og onnur komu saman og stuðlaðu honum og familjuni gjøgnum sjúkraløguna.

– Tá ið eg fekk at vita, at eg hevði krabbamein, varð eg knústur yvir, at hetta skuldi henda mínari familju, men man verður rørdur av allari ta umsorgan, ið man fær. Á G3 og G4 merkti eg, at tað var eitt sterkt toymi, ið hjálpti mær líkamliga og sálarliga. Tað skulu tey hava eina hjartans tøkki fyri, sigur Jóhannes Arge.

Men eisini frá øðrum fólki upplivdi Jóhannes Arge og familjan hvussu fólk royndu at hjálpa og vísa umsorgan.

– Meðan eg var innlagdur komu fólk at vitja meg, tey bóðu fyri mær

og eg veit, at í fleiri londum kring heimin bóðu fólk fyri mær. Uggin í tí er ótrúliga stórur. Eg var heldur aldrin bangin, tí tann trúgvín eg havi á Gud, bar meg gjøgnum sjúkuna. Eg var ikki bangin fyri hvat fór at henda, um eg fór hiðani, tí eg visti hvar eg fór. Men eg var keddur vegna familjuna, ið hevði verið eftir.

Harumframt hjálptu fólk í bæði heimasamkomuni og samkomuni, ið Jóhannes Arge er uppvaksin í, familjuni í torføru tíðini. Tað innibær millum annað at hjálpa at gera húsini liðug.

– Konan royndi at mála húsini, meðan eg var innlagdur, og fólk komu niðan og gjørdur køkin, lögdu gólv og hjálptu at mála. Vinmenn og familjan gjørdur eisini eitt stórt arbeiði. Fólk gjørdur døgurða, bakadu kakur og royndu á annað hátt at hjúkla um familjuna hesa tíðina. Tá føldi man veruliga tað góða í menniskjum, sigur Jóhannes Arge.

Til Danmarkar

Eftir at læknarnir á Landssjúkra

